

RAAD VAN STATE, AFDELING ADMINISTRATIE.

A R R E S T

**nr. 118.425 van 16 april 2003
in de zaak A.126.338/XIV-11.559.**

In zake : XXX,
 die woonplaats kiest bij
 Advocaat P. BUYTAERT,
 kantoor houdende te 9120 BEVEREN,
 Grote Markt 34

tegen :

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE Wnd. VOORZITTER VAN DE XIVe KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat XXX, geboren op 25 november 1966 en van Soedanese nationaliteit, op 4 september 2002 heeft ingediend om de vernietiging te vorderen van de beslissing van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 6 augustus 2002 tot bevestiging van de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken van 24 januari 2002 tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten, aan de verzoekende partij ter kennis gebracht op dezelfde datum;

Gezien het verzoekschrift dat de verzoekende partij op dezelfde dag heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging te vorderen van dezelfde beslissing;

Gelet op de beschikking van 10 september 2002 waarbij aan de verzoekende partij het voordeel van de kosteloze rechtspleging wordt verleend;

Gelet op de artikelen 4 en 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen;

Gezien de nota van de verwerende partij;

Gezien het verslag opgemaakt door Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST, op grond van artikel 26 van voormeld koninklijk besluit;

Gelet op de kennisgeving van dat verslag aan de partijen;

Gelet op de beschikking van 3 maart 2003 waarbij de terechtzitting bepaald wordt op woensdag 2 april 2003 om 10.00 uur;

Gehoord het verslag van Staatsraad D. MOONS;

Gelet op de persoonlijke verschijning van de verzoekende partij en gehoord de opmerkingen van Advocaat A.-M. SWINNEN die, loco Advocaat P. BUY-TAERT verschijnt voor de verzoekende partij, en van Adjunct-adviseur M. HUYGHE, die verschijnt voor de verwerende partij;

Gehoord het eensluidend advies van Eerste Auditeur-afdelingshoofd H. VERHULST;

Gelet op titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973;

1. Overwegende dat de voornaamste gegevens van de zaak als volgt kunnen worden samengevat :

1.1. De verzoekende partij komt België binnen op 2 januari 2002 en verklaart zich vluchteling op 3 januari 2002.

1.2. Op 24 januari 2002 neemt de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf, met bevel om het grondgebied van het Rijk te verlaten.

1.3. Op 6 augustus 2002 bevestigt de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen deze beslissing. De bevestigende beslissing van de Commissaris-generaal, die de bestreden beslissing uitmaakt, is als volgt gemotiveerd :

“Op basis van de elementen uit uw dossier, bevestig ik de beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse zaken waarbij u het verblijf op het grondgebied werd geweigerd.

Steunend op artikel 52 van de vreemdelingenwet meen ik dat uw asielaanvraag kennelijk ongegrond is. De motieven waarop ik mijn beslissing baseer, vindt u op de volgende pagina's.

Ik meen bovendien dat u in de huidige omstandigheden mag worden teruggeleid naar de grens van het land dat u ontvlucht bent, en waar volgens uw verklaring, uw leven, uw fysieke integriteit of uw vrijheid in gevaar zou verkeren.

(...)

Mijn beslissing is gebaseerd op de volgende motieven:

U verklaarde een Soedanees staatsburger te zijn, woonachtig te Khartoem. Tussen 1987 en 1993 studeerde u aan de universiteit van Madras, India. Sinds 1985 was u lid van de 'studentenfederatie van het zuiden van Soedan' en verleende u hulp en bijstand aan studenten die uit het Zuiden gevlucht waren. In de periode tussen 1995 en 1997 gaf u ter vervulling van uw dienstplicht, gedurende twee jaar les in een lagere school te Kabkabiya. Na het beëindigen van deze periode moest u -eveneens in het kader van de dienstplicht- gedurende enkele (3 of 6) maanden een militaire opleiding volgen. Dit weigerde u daar u ervan overtuigd was dat u na de opleiding naar het Zuiden van Soedan gestuurd zou worden om daar te vechten. Dit was tegen uw principes daar u -via de studentenvereniging- de mensen uit het Zuiden van Soedan hielp. Zowel vanwege deze weigering als wegens uw activiteiten voor de studentenvereniging -die

door het regime gezien werden als verzet tegen het regime- werd u eind 1997 gearresteerd en gedurende een week opgesloten. Zowel in 1997 als in 1999 -op niet nader door u gespecificeerde data- ontving u een convocaties om uw militaire opleiding alsnog te vervullen, maar hierop reageerde u niet. Op 25 oktober 2001 werd de werking van de studentenvereniging verboden door de regering. Op 20 november 2001 werd u gearresteerd wanneer u voor de studentenvereniging aan het werk was in het vluchtelingenkamp van Ghadaref. Opnieuw bleek de reden een combinatie te zijn van uw activiteiten voor de studentenvereniging en uw weigering uw dienstplicht volledig te vervullen. U werd echter ziek en op 3 december 2001 werd u naar het ziekenhuis gebracht waar u onder bewaking verbleef. Via een vriend, XXX, kon u na vier dagen (uit) het ziekenhuis ontsnappen. Na een verblijf van twee dagen bij XXX, gingen jullie naar Port Soedan. Hier verbleef u tot u op 11 december 2001 aan boord van een schip ging. U stapte twee maal over op een ander schip en bereikte op 2 januari 2002 de haven van Antwerpen. Op 15 januari 2002 vroeg u asiel aan in België.

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk hebt gemaakt dat de door u ingeroepen feiten ter staving van uw asielaanspraak een uiting zouden zijn van een geïndividualiseerde 'vrees voor vervolging' in de zin van de Conventie van Genève.

Vooreerst dient te worden opgemerkt dat er ten sterkste getwijfeld kan worden aan uw vermeende activiteiten voor de studentenvereniging. Zo legde u erg vage verklaringen af wanneer u door een medewerker van het Commissariaat-generaal (hierna Cg) naar meer details gevraagd werd omtrent de studentenvereniging. U beweerde namelijk dat de organisatie geen algemene leider kende en wanneer u door een medewerker van het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar namen van belangrijke leden en/of leiders, kon u slechts twee namen vernoemen (verslag Cg, p.2 en 14). Verder kon u -buiten 'intellectuelen van het zuiden'- niet nauwkeuriger aangeven wie de stichters van de studentenvereniging waren (verslag Cg, p.14). Evenmin bleek u in staat het exacte adres op te geven van het secretariaat van de studentenbeweging (verslag Cg, p.14).

Bovendien kunnen er ook enige bedenkingen worden geplaatst bij de door u ingeroepen (vervolgings-)feiten. Zo verklaarde u voor de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna DVZ) (verhoor dd. 22 januari 2002) dat u een document moest tekenen tijdens uw eerste arrestatie waarin u verklaarde uw dienstplicht te zullen vervullen en uw activiteiten voor de studentenvereniging stop te zetten (verslag DVZ, punt 42). Merkwaardig is dat u voor het Commissariaat-generaal spontaan hierover geen enkele melding maakte, maar wanneer u door een medewerker van het Commissariaat-generaal expliciet gevraagd werd naar het tekenen van een document, stelde u zowel tijdens uw eerste als tijdens uw tweede arrestatie een document te hebben getekend waarin u slechts verklaarde geen politieke activiteiten voor de studentenvereniging meer te ondernemen (verslag Cg, p.15). Bovendien is het merkwaardig dat u voor de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat de regering de activiteiten van de studentenvereniging sinds 25 oktober 2001 verbood (verslag DVZ, punt 42), terwijl u voor het Commissariaat-generaal evenmin hierover spontaan melding maakte, zelfs niet wanneer u door een medewerker van het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar de concrete aanleiding van uw tweede arrestatie (verslag Cg, p.10). Pas wanneer u uitdrukkelijk door een medewerker van het Commissariaat-generaal gevraagd werd naar het verbod op de activiteiten van de studentenvereniging, maakte u hierover melding (verslag Cg, p.13). Wat uw arrestatie in 1997 wegens deze activiteiten betreft, bleek u tijdens het verhoor in dringend beroep de exacte datum van de arrestatie niet te kennen (verslag Cg, p.4). Verder beweerde u voor het Commissariaat-generaal reeds gedurende 10 jaar lid te zijn van deze organisatie zonder enige problemen te hebben gekend en kon u geen concrete aanleiding voor deze arrestatie geven (verslag Cg, p.4). Bovendien wist u voor het Commissariaat-generaal niet of er al dan niet eveneens andere personen gearresteerd werden (verslag Cg, p.4). Wanneer u naar meer info gevraagd werd omtrent data, namen van personen en plaatsen waar overige leden van de studentenorganisatie gearresteerd werden, bleek u niet in staat hierop te antwoorden (verslag Cg, p.10). Bovendien opmerkingen omtrent uw activiteiten voor de studentenbeweging en de hieruit voortvloeiende arrestaties ondermijnen de geloofwaardigheid van uw verklaringen in die mate dat er geen verder geloof gehecht kan worden aan uw lidmaatschap.

Eveneens kunnen er een aantal vraagtekens geplaatst worden bij uw verklaringen omtrent uw actuele vrees aangaande uw weigering tot het vervullen van uw dienstplicht. Uit uw verklaringen voor het Commissariaat-generaal blijkt dat de overheid wist dat u uw dienstplicht nog niet vervulde, wist waar zij u konden vinden, maar u niet verder vervolgde wegens deze weigering. Wanneer u namelijk door een medewerker van het Commissariaat-generaal geconfronteerd werd met de feiten dat u in 1997 thuis gearresteerd werd, dat u zowel in 1998 als in 1999 thuis een convocatiesbrief ontving zonder verdere gevolgen en pas in 2001 -vier jaren na uw eerste weigering van het vervullen van de dienstplicht- opnieuw gearresteerd werd, stelde u dat deze laatste arrestatie vooral ingegeven werd door uw activiteiten voor de studentenvereniging (verslag Cg, p.16). Uw actuele vrees wegens uw weigering tot het vervullen van uw dienstplicht kan dan ook ten sterkste gerelativeerd worden.

Het door u voorgelegde identiteitsdocument wijzigt niets aan bovengaannde uiteenzettingen daar dit document persoonsgegevens bevat die niet meteen worden betwist. Hetzelfde geldt voor de door u voorgelegde diploma's van het secundair onderwijs en de universiteit, omdat deze

irrelevant zijn voor uw asielaanvraag. Het oproepingsbevel (dd. 15/8/1999) wijzigt niets aan voorgaande uiteenzettingen daar aan de authenticiteit van deze oproeping niet meteen getwijfeld werd, evenmin wijzigt de oproepingsbrief (dd. 24 juni 1998) bovengaande uiteenzettingen, daar hierin de reden tot oproeping niet gespecificeerd werd. Opmerkelijk is verder dat in de door u voorgelegde brief (dd. 27 juni 1998, met nummer K/67/B/1) een verbod op reizen buiten Soedan staat vermeld, terwijl u over dit 'verbod op reizen' nergens, noch voor de Dienst Vreemdelingenzaken, noch voor het Commissariaat-generaal, enige melding maakte (kopies documenten zie administratief dossier).

U blijkt niet in het bezit te zijn van enig document dat een controle van uw reisweg mogelijk zou kunnen maken.

Tot slot brengt het door u voorgelegde verzoekschrift tot instelling van een dringend beroep geen ander element naar voren dat vermag de weigeringsbeslissing van de Dienst Vreemdelingenzaken te wijzigen.

(...).

2.1. Overwegende dat verzoeker in een eerste middel de schending aanvoert van artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet), en van de zorgvuldigheidsplicht, doordat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen niet zonder onderzoek ten gronde kon besluiten tot het voorhanden zijn van de beweerde tegenstrijdigheden; dat verzoeker stelt dat een "diepgaand onderzoek dat toelaat te ontdekken welke delen van het verhaal van verzoeker waar zijn, en welke op beweerdelijke leugens zouden berusten" enkel kan gevoerd worden in de procedure ten gronde;

2.1.1. Overwegende dat verzoeker verkeerdelijk meent dat de Commissaris-generaal enkel in de gegrondheidsfase kon beslissen tot het voorhanden zijn van tegenstrijdigheden die tot de kennelijke ongegrondheid leidden van zijn asielaanvraag; dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen in het kader van het dringend beroep de opdracht heeft na te gaan of een verder onderzoek van de erkenningsaanvraag noodzakelijk is en of de asielaanvrager voorlopig wordt toegelaten tot het verblijf in de hoedanigheid van kandidaat-vluchteling, rekening houdend met alle gegevens van de zaak; dat de Commissaris-generaal, na de onontvankelijkheidsbeslissing van de Minister van Binnenlandse Zaken, onderzoekt of de asielaanvrager gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie; dat artikel 52 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (Vreemdelingenwet) aan de Commissaris-generaal de mogelijkheid biedt een asielaanvraag onontvankelijk te verklaren op grond van een aantal criteria en de verblijfsweigeren genomen door de gemachtigde van de minister te bevestigen; dat één van de onontvankelijkheidsgronden de "kennelijke ongegrondheid" is; dat een asielaanvraag kennelijk ongegrond is omdat de vreemdeling geen gegevens heeft aangebracht dat er, wat hem betreft, ernstige aanwijzingen bestaan van een gegronde vrees voor vervolging; dat de Commissaris-generaal in casu tot de kennelijke ongegrondheid van de asielaanvraag van verzoeker heeft besloten omdat hij ten zeerste twijfelt aan verzoekers vermeende activiteiten voor de studentenvereniging, omdat ernstige bedenkingen kunnen worden gemaakt bij de door verzoeker ingeroepen vervolgingsfeiten, en omdat er een aantal vraagtekens kunnen

worden geplaatst bij verzoekers verklaringen omtrent zijn actuele vrees aangaande de weigering tot het vervullen van zijn dienstplicht;

Overwegende verzoeker, wat zijn vermeende activiteiten voor de studentenvereniging betreft, aanvoert dat ondanks zijn vage verklaringen omtrent het reilen en zeilen van deze vereniging, enkel kan worden besloten dat hij lid was van deze studentenvereniging en dat zijn lidmaatschap één van de redenen is waarom hij zijn geboorteland diende te ontvluchten; dat de asielmotieven van verzoeker een combinatie zijn van zijn beweerde activiteiten voor de studentenvereniging en de weigering om zijn dienstplicht te vervullen; dat verzoeker niet ontkent dat hij beweerde dat de organisatie geen algemene leider kende, dat hij slechts twee namen kon noemen van belangrijke leden en/of leiders, dat hij verder - op "intellectuelen van het zuiden" na - niet nauwkeuriger kon aangeven wie de stichters van de studentenvereniging waren, en dat hij evenmin in staat bleek te zijn het exacte adres op te geven van het secretariaat van de studentenvereniging; dat de Commissaris-generaal bijgevolg in redelijkheid kon twijfelen aan verzoekers beweerde lidmaatschap van de studentenvereniging, gelet op de uiterst vage verklaringen die verzoeker omtrent deze vereniging heeft afgelegd op het Commissariaat-generaal;

Overwegende dat verzoeker voorts aanvoert dat de Commissaris-generaal niet kon besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan zijn lidmaatschap op grond van enkele bedenkingen die gebaseerd zijn op het feit dat verzoeker bepaalde feiten al dan niet spontaan vermeldde op het Commissariaat-generaal; dat verzoeker niet ontkent dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde dat hij tijdens zijn eerste arrestatie een document moest tekenen waarin hij verklaarde zijn dienstplicht te vervullen en zijn activiteiten voor de studentenvereniging te zullen stopzetten, terwijl hij daarvan geen melding maakte tijdens het verhoor op het Commissariaat-generaal; dat hij pas nadat hem daar expliciet naar gevraagd werd, verklaarde dat hij zowel tijdens zijn eerste als zijn tweede arrestatie een document tekende waarin hij enkel verklaarde geen politieke activiteiten meer uit te oefenen voor de studentenvereniging; dat verzoeker bovendien niet betwist dat het merkwaardig is dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken vermeldde dat de regering de activiteiten van de studentenvereniging sinds 25 oktober 2001 verbood, terwijl hij dit op het Commissariaat-generaal evenmin spontaan meldde, zelfs niet toen hem door een medewerker van het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar de concrete aanleiding van zijn tweede arrestatie; dat verzoeker dit pas meldde toen hem uitdrukkelijk door een medewerker van het Commissariaat-generaal werd gevraagd naar het verbod op de activiteiten van de studentenvereniging; dat verzoeker evenmin betwist dat hij in dringend beroep de exacte datum niet kende van zijn arrestatie in 1997 omwille van deze activiteiten; dat verzoeker op het Commissariaat-generaal beweerde reeds gedurende tien jaar lid te zijn van deze organisatie zonder problemen te hebben gekend en dat hij geen concrete aanleiding voor zijn tweede arrestatie kon geven; dat verzoeker bovendien niet wist of er al dan niet eveneens andere personen gearresteerd werden; dat wanneer hem naar meer informatie werd gevraagd

omtrent data, namen van personen en plaatsen waar overige leden van de studentenorganisatie werden gearresteerd, verzoeker niet in staat bleek hierop te antwoorden; dat verzoeker in zijn verzoekschrift geen poging doet om voormelde vaststellingen omtrent zijn vermeende activiteiten voor de studentenvereniging en de daaruit voortvloeiende arrestaties te ontkrachten, zodat de Commissaris-generaal op goede gronden kon vaststellen dat de geloofwaardigheid van verzoekers verklaringen in die mate wordt ondermijnd dat er geen verder geloof kan worden gehecht aan zijn beweerde lidmaatschap;

Overwegende dat verzoeker tenslotte met betrekking tot de actuele vrees aangaande de weigering tot het vervullen van zijn dienstplicht, aanvoert dat hij pas in 2001 voor de tweede keer gearresteerd werd, omdat hij sedert zijn eerste arrestatie ondergedoken leefde; dat verzoeker niet betwist dat uit zijn verklaringen blijkt dat de overheid ervan op de hoogte was dat hij zijn dienstplicht nog niet volledig had vervuld, en dat zij wist waar ze hem kon vinden maar hem verder niet vervolgde voor deze weigering; dat uit verzoekers verklaringen op het Commissariaat-generaal verder geenszins kan worden afgeleid dat hij ondergedoken leefde; dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken zelfs verklaarde dat hij niet thuis was toen hem de convocaties werden bezorgd, en dat hij samenwerkte met zijn broer Saïd, die zelfstandige is; dat een dergelijke levenswijze niet te rijmen valt met een zogenaamd “ondergedoken” leven; dat verzoeker derhalve voormelde vaststelling niet weerlegt;

2.1.2. Overwegende dat verzoeker verder niet uiteenzet waarin de beweerde schending van de zorgvuldigheidsplicht bestaat; dat uit het administratief dossier blijkt dat hij de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven in het verzoekschrift tot dringend beroep uiteen te zetten en zo nodig te preciseren, en de motieven waarop zijn dringend beroep steunt uit te werken en aan te geven waarom de bestreden beslissing van de gemachtigde van de Minister van Binnenlandse Zaken dient hervormd te worden; dat hij werd uitgenodigd voor een verhoor, dat plaatsvond op 18 februari 2002 en waarbij verzoeker werd bijgestaan door een tolk; dat hij aldus de mogelijkheid heeft gehad om zijn asielmotieven op omstandige wijze uiteen te zetten, zijn argumenten te staven en eventueel nieuwe of aanvullende documenten in te dienen; dat uit het administratief dossier niet blijkt dat de Commissaris-generaal de bestreden beslissing op onzorgvuldige wijze zou hebben voorbereid; dat verzoeker niet in concreto aantoont op welke wijze de Commissaris-generaal het zorgvuldigheidsbeginsel in casu zou hebben geschonden;

2.1.3. Overwegende dat uit wat voorafgaat blijkt dat de bestreden beslissing steun vindt in haar motieven, die terzake dienend, pertinent en draagkrachtig zijn; dat de Commissaris-generaal derhalve in casu op goede gronden heeft overwogen dat een verder onderzoek zich niet opdrong, gelet op het relaas van verzoeker; dat uit de bestreden beslissing niet blijkt dat de Commissaris-generaal de zorgvuldigheidsplicht heeft miskend; dat het eerste middel niet gegrond is;

2.2. Overwegende dat verzoeker in een tweede en derde middel de schending aanvoert van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet; dat hij voorts stelt dat de bestreden beslissing artikel 1, A (2), van de Conventie van Genève schendt, doordat hij voldoet aan de vereisten van voormeld artikel; dat hij immers vreest voor zijn leven omwille van zijn lidmaatschap van de studentenvereniging en de weigering om zijn dienstplicht te vervullen, en dat hij reeds twee keer gearresteerd werd;

2.2.1. Overwegende dat, wat de ingeroepen motiveringsplicht betreft, de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen tot doel heeft betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij of zij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem of haar verschaft; dat uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt; dat wat de materiële motiveringsplicht betreft, uit de analyse van het eerste middel blijkt dat de bestreden beslissing gedragen wordt door pertinente en afdoende motieven; dat dit onderdeel van de aangevoerde middelen niet gegrond is;

2.2.2. Overwegende dat voor het overige uit de gegevens van het administratief dossier niet blijkt dat verzoeker in zijn land van herkomst op systematische wijze zal worden vervolgd; dat uit wat voorafgaat volgt dat verzoeker de in de bestreden beslissing opgenomen vaststellingen niet met relevante en concrete gegevens weerlegt; dat de Commissaris-generaal derhalve geen van de door verzoeker aangevoerde bepalingen schendt; dat het tweede en derde middel ongegrond zijn;

3. Overwegende dat de verzoekende partij geen gegrond middel tot nietigverklaring heeft aangevoerd; dat er derhalve grond is om toepassing te maken van artikel 26 van het koninklijk besluit van 9 juli 2000 houdende bijzondere procedureregeling inzake geschillen over beslissingen betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen; dat de vordering tot schorsing, als accessorium van de nietigverklaring, derhalve samen met het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen,

B E S L U I T :

Artikel 1.

De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring worden verworpen.

Artikel 2.

De kosten van het beroep, bepaald op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel, na beraad, uitgesproken in openbare terechtzitting, op zestien april tweeduizend en drie, door :

de H.	D. MOONS,	wnd. kamervoorzitter,
		staatsraad,
Mevr.	M. VAN LIMBERGEN,	griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. VAN LIMBERGEN.

D. MOONS.